

ปัญหาการเขียนคำภาษาไทยผิดของนักศึกษาชาวจีนในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ¹

Spelling Errors in Thai Words Made by Chinese Students Learning Thai Communication as a Second Language, Huachiew Chalermprakiet University

วชิรา เจริญจิตร์ (Wachira chareanjit)

อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

Received: May 22, 2020, Revised: June 4, 2020, Accepted: June 11, 2020

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการเขียนคำภาษาไทยผิดของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2560 การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยวิเคราะห์จากงานเขียนของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2560 โดยเลือกจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาจีนที่ศึกษาภาษาไทยมาอย่างน้อย 1 ปี

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาด้านการเขียนคำภาษาไทยผิด 5 ด้าน ได้แก่ ปัญหาการเขียนสระ ปัญหาการเขียนพยัญชนะ ปัญหาการเขียนวรรณยุกต์ ปัญหาการเขียนสลับตำแหน่งกันในคำ และปัญหาการเขียนตัวการันต์ผิด ซึ่งการเขียนสระ พยัญชนะและวรรณยุกต์ผิดพบ 3 ลักษณะที่เหมือนกันคือ การเขียนสระ พยัญชนะวรรณยุกต์ผิด การเขียนสระ พยัญชนะ วรรณยุกต์ขาด และการเขียนสระ พยัญชนะ วรรณยุกต์เกิน ซึ่งแต่ละประเภทจะมีรายละเอียดที่ต่างกันไป เช่น เขียนสระเสียงเดียวกันผิด เขียนรูปสระผิด เขียนสระรูปคล้ายกันผิด การเขียนวรรณยุกต์แทนสระ เขียนรูปพยัญชนะที่คล้ายกันผิด เขียนพยัญชนะเสียงคล้ายกันผิด การเพิ่มรูปพยัญชนะในพยัญชนะท้าย การใช้สระแทนรูปพยัญชนะท้าย การเขียนรูปวรรณยุกต์ผิด วางวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบว่านักศึกษาเขียนสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์สลับที่กันและเขียนตัวการันต์ผิดอีกด้วย ซึ่งปัญหาการเขียนคำภาษาไทยผิดนั้นอาจจะมีสาเหตุหลายอย่าง เช่น การจำพยัญชนะไทยสับสน การออกเสียงคำผิดทำให้เขียนผิดตามเสียงที่ออก ขาดความรอบคอบ การคัดลอกงานจากแหล่งอื่น เป็นต้น

คำสำคัญ : ปัญหาการเขียนคำ นักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

¹ บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลป ศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ”

Abstract

This research aimed to study the problems of spelling errors in Thai words of undergraduate Chinese students, during academic year 2017, at Huachiew Chalermprakiet University. This qualitative study analyzed the spelling errors made by the Chinese students studying Thai for at least 1 year.

The results of the study showed that Chinese students produced 5 spelling mistakes when they wrote Thai words: 1. Vowel writing problems 2. Consonant writing problems 3. Tone writing problems 4. The problem of writing alternate characters 5. Wrong input in the orthography. These 3 problems showed similar aspects: 1) using incorrect vowels, consonants, and tone, 2) missing consonants, vowels and tones, and 3) adding some extra consonants, vowels, and tones. Each of these mistakes had different details namely, using incorrect similar sounds of vowels, incorrect form of vowels, using incorrect similar form of vowels, using incorrect consonants, incorrect consonants with similar sounds, adding extra consonants to the final consonants, using vowels instead of final consonants, using incorrect tonal forms, and placing tones in the wrong position, etc. It was also found that students used vowels, consonants, and tonal forms alternately. The problems of writing incorrect Thai words may be caused by many reasons such as memorizing Thai consonants, pronouncing the word incorrectly leading to writing mistakes, carelessness, copying work from other sources, etc.

Keywords: Word Spelling Errors, Chinese Students, Huachiew Chalermprakiet University

บทนำ

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เป็นหลักสูตรที่เปิดมาตั้งแต่ปี 2551 เปิดสอนสำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติเท่านั้น ซึ่งตั้งแต่เปิดดำเนินการสอนมานักศึกษาในหลักสูตรส่วนใหญ่จะเป็นนักศึกษาชาวจีน พบว่าผู้เรียนซึ่งเป็นนักศึกษาจีนมีปัญหาในการใช้ภาษาไทยโดยเฉพาะด้านการเขียนที่เป็นทักษะในการสื่อสารที่สำคัญโดยเฉพาะการเรียนในรายวิชาต่าง ๆ จึงจำเป็นต้องศึกษาปัญหาด้านการเขียนคำภาษาไทยผิดเพื่อเป็นแนวทางการพัฒนาความสามารถในด้านการเขียนภาษาไทย ทั้งนี้ผลของการศึกษาจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน และพัฒนาทักษะภาษาที่นักศึกษาจีนจะได้ใช้ติดต่อสื่อสารกับคนไทย รวมทั้งเป็นแนวทางการปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติให้มีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับเป้าหมายของการศึกษาภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติที่เน้นการเรียนรู้ภาษาและความเข้าใจวัฒนธรรมของชาติไทย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัญหาการเขียนคำภาษาไทยของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2560

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการวิเคราะห์ข้อมูลการเขียนของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาจีน มีรายละเอียดดังนี้

1) ศึกษาค้นคว้าเอกสารเกี่ยวกับหลักภาษาไทยและลักษณะการเขียนคำภาษาไทย ปัญหาการเขียนคำภาษาไทยจากเอกสาร หนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2) สืบหาข้อมูลประชากรและคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เป็นนักศึกษาจีนที่ศึกษาภาษาไทยมาอย่างน้อย 1 ปี ในหลักสูตร ศศ.บ.การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งเลือกจาก 2 กลุ่มคือกลุ่มที่ศึกษาในหลักสูตร 4 ปี และกลุ่มที่ศึกษาสาขาวิชาภาษาไทยที่ประเทศจีนมาแล้ว 2 ปีและมาศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติอีก 2 ปี (2+2) ซึ่งเลือกแบบเจาะจงเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2560 จำนวน 57 คน โดยแบ่งเป็น นักศึกษากลุ่ม 4 ปี รหัส 58 จำนวน 14 คน นักศึกษากลุ่ม 4 ปี รหัส 59 จำนวน 9 คน นักศึกษาเทียบโอนจากมหาวิทยาลัยอื่นในประเทศไทยมาเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ 11 คน และนักศึกษากลุ่มชนชาติกว่างซีที่ศึกษาต่ออีก 2 ปี (2+2) จำนวน 22 คน โดยรวบรวมข้อมูลที่เป็นผลงานการเขียนของนักศึกษาจีนที่ทำแบบฝึกหัด และกิจกรรมการเรียนที่เกี่ยวข้องกับการเขียนในปีการศึกษา 2560

3) วิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำงานเขียนของนักศึกษาจีนมาวิเคราะห์ปัญหาการเขียนคำ ใช้หลักการวิเคราะห์ภาษาจากหลักภาษาไทยของพระยาอุปกิตศิลปสารและหลักภาษาไทยของกำชัย ทองหล่อมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์

4) สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ เรียบเรียงเป็นรายงานวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องปัญหาการเขียนคำภาษาไทยผิดของนักศึกษาชาวจีนในหลักสูตร ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ สรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการเขียนคำภาษาไทยผิดได้ 5 ด้าน ดังนี้ ปัญหาการเขียนสระ ปัญหาการเขียนพยัญชนะ ปัญหาการเขียนวรรณยุกต์ ปัญหาการเขียนสลับตำแหน่งกันในคำ และปัญหาการเขียนตัวการันต์ผิด ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวนี้สอดคล้องกับคำกล่าวของดวงใจ ไทยอุบุญ (2556, น. 9-10) ว่า “การสะกดการันต์ผิด คือ ใช้พยัญชนะ สระวรรณยุกต์ และตัวการันต์ผิด เขียนส่วนของคำขาด เขียนคำซ้ำผิด เป็นข้อบกพร่องหนึ่งที่พบในเรื่องข้อผิดพลาดหรือข้อบกพร่องของการใช้ภาษาเขียนซึ่งยังเป็นปัญหาที่พบในปัจจุบัน” ผลการวิจัยปัญหาการเขียนคำภาษาไทยผิดทั้ง 5 ด้านมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. ปัญหาการเขียนสระ

ปัญหาการเขียนสระ แบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ การเขียนสระผิด การเขียนสระขาด และการเขียนสระเกินมา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 การเขียนสระผิด จากการศึกษาพบปัญหา 4 ด้าน คือ การเขียนสระเสียงเดียวกันผิด การเขียนสลับเสียงสระกัน การเขียนรูปสระที่คล้ายกัน และการเขียนสระผิดในลักษณะอื่น ๆ ดังนี้

1) การเขียนสระเสียงเดียวกันผิด ปัญหาการเขียนสระเสียงเดียวกันผิดพบ 2 ลักษณะคือ สระที่ออกเสียง ไอ และสระที่ออกเสียง อำ เช่น เขียนคำที่ใช้สระ ไ แทน สระ ไ เช่น ไข่ เขียนเป็น ไข่ ไล่ เขียนเป็น ไล่ เขียนสระ ไ แทน สระ ไ เช่น ไม่ เขียนเป็น ไม่ และสระที่ออกเสียง อำ เช่น เขียนคำว่า สัมภาษณ์ เขียนเป็น สัมภาษณ์ เป็นต้น ปัญหาดังกล่าวนี้นักนิษฐานได้ว่าเกิดจาก นักศึกษาจำคำที่ใช้สระ ไ และ สระ ไ ไม่ได้ จำคำที่ใช้สระ อำ และคำที่เขียน อัม ไม่ได้ จึงเขียนคำเผลอจากความเข้าใจของตนเอง โดยไม่ได้ตรวจสอบความถูกต้องให้เรียบร้อย

2) การเขียนสลับเสียงสระ พบปัญหา 2 ลักษณะคือเขียนคำที่ประสมสระเสียงยาวเขียนผิดเป็นสระเสียงสั้น สระที่พบคือ สระอา เขียนเป็นสระอะ เช่น จาก เขียนเป็น จัก สระอี เขียนเป็นสระ อิ เช่น สี เขียนเป็น สี สระอุ เขียนเป็นสระอู เช่น ดู เขียนเป็น ดู และคำที่ประสมสระเสียงสั้นเขียนผิดเป็นเสียงยาว สระที่พบคือ สระอะ เขียนเป็นสระอา เช่น รู้จัก เขียนเป็น รู้จัก ฟัง เขียนผิดเป็น ฟาง สระอุ เขียนเป็นสระอู เช่น หยุด เขียนเป็น หยุด ้วยรุ่น เขียนเป็น ้วยรุ่น สระอิ เขียนเป็นสระอี เช่น บริษัท เขียนเป็น บริษัท ธุรกิจ เขียนเป็น ธุรกิจ ปัญหาดังกล่าวเกิดจากนักศึกษาก่อนออกเสียงคำผิดจึงเขียนตามเสียงที่ตนเองเข้าใจ

3) การเขียนรูปสระที่คล้ายกัน ได้แก่ เขียนสระอา แทน สระอำ เช่น สำคัญ เขียนเป็น สำคัญ เขียนสระอี แทนสระอิ เช่น วิธี เขียนเป็น วิธี เขียนสระเอือ แทนสระเอีย เช่น เมือง เขียนเป็น เมือง ปัญหาดังกล่าว นักนิษฐานได้ว่า นักศึกษาจำสระที่มีรูปคล้าย ๆ กันผิดหรืออาจจะเกิดจากความไม่รอบคอบของนักศึกษาที่ไม่ได้ตรวจทานให้ถูกต้องก่อน

4) การเขียนผิดในลักษณะอื่น ๆ เช่น เขียนคำที่ประสมสระโอะ เขียนเป็นสระออ เช่น สนใจ เขียนเป็น สนใจ เขียนคำที่ประสมสระอา เขียนเป็นสระแอ เช่น ขาด เขียนเป็น แขาด เป็นต้น ปัญหาลักษณะนี้เกิดจาก นักศึกษาออกเสียงไม่ถูกต้อง หรือดูจากหนังสือหรืออินเทอร์เน็ตผิดพลาด ทำให้เขียนรูปสระออกมาผิดทั้ง ๆ ที่รูปสระนั้น ๆ มีเสียงหรือเขียนรูปแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

1.2 การเขียนสระขาด จากการศึกษาค้นคว้าพบ 3 ลักษณะคือ การเขียนสระเดี่ยวขาด การลดรูปสระ บางส่วนของสระประสม และการลดรูปบางส่วนของสระเกิน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) การเขียนสระเดี่ยวขาด เช่น เขียนคำที่ประสมสระ อา โดยไม่เขียนรูปสระอา เช่น ความ เขียนเป็น คม เขียนคำที่ประสมสระอะ โดยไม่เขียนรูปสระอะ เช่น สะดวก เขียนเป็น สดวก เขียนคำที่ประสมสระอิ โดยไม่เขียนรูปสระอิ เช่น สิงหาคม เขียนเป็น สงหาคม ปัญหาดังกล่าวน่าจะเกิดจากความสะเพร่าเขียนตกหล่น ในกลุ่ม สระอาและสระอิ ส่วนสระที่เขียนขาดไปน่าจะเกิดจากความสับสนกับอักษรนำที่พยัญชนะแรกออกเสียงอะแต่ไม่มีรูปสระอะ

2) การลดรูปสระบางส่วนของสระประสม ส่วนใหญ่จะพบในคำที่เขียนประสมกับสระเอียและสระเอือ แต่ไม่เขียน ใ ไว้ข้างหน้าหรือไม่เขียน ย และ อ ไว้ข้างหลัง เช่น เพียง เขียนเป็น พียง เดือน เขียนเป็น ดือน เคลื่อน เขียนเป็น เคล้น เรือน เขียนเป็น เร็น

3) การลดรูปสระบางส่วนของสระเกิน พระยาอุปกิตศิลปสาร (2544, น. 6) ได้ให้ความหมายของสระเกินไว้ว่า สระเกินคือ สระที่มีเสียงซ้ำกับสระแท้ มีเสียงพยัญชนะประสมหรือสะกดอยู่ด้วยมี 8 ตัวได้แก่ สระไอ สระเอา สระอำ สระฤ สระฤ สระฤ และสระฏ) จากการศึกษาค้นคว้าพบว่าการลดรูปสระบางส่วนของสระเกินส่วนใหญ่พบในคำที่ประสมสระเอา เช่น เก่า เขียนเป็น เก่ เหล่า เขียนเป็น หล่า

1.3 การเขียนสระเกินมา จากการศึกษาปัญหาการเขียนสระเกินมาที่พบมากที่สุดเขียนสระอะ เกินมาในคำที่ไม่เขียนรูปสระอะ แต่อ่านออกเสียงสระอะ เช่น ธรรมา เขียนเป็น ธรรมา สภาการณ เขียนเป็น สภาการณ

2. ปัญหาการเขียนพยัญชนะ

ปัญหาการเขียนพยัญชนะพบทั้งในตำแหน่งพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย ซึ่งจะพบทั้งพยัญชนะเดี่ยว และพยัญชนะประสม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 ปัญหาการเขียนพยัญชนะในตำแหน่งพยัญชนะต้น แบ่งตามประเภทของพยัญชนะได้ดังนี้

2.1.1 ปัญหาการเขียนพยัญชนะในตำแหน่งพยัญชนะต้นเดี่ยว จากการศึกษาพบปัญหา 3 ลักษณะ คือ การเขียนรูปพยัญชนะต้นเดี่ยวผิด การเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวขาด และการเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวเกิน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) การเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวผิด พบปัญหา 3 ลักษณะคือ เขียนรูปพยัญชนะคล้ายกันผิด เช่น เขียน ช เป็น ข, เขียน ข เป็น ช, เขียน ซ เป็น ส, เขียน ด เป็น ต, เขียน ค เป็น ต, เขียน ป เป็น บ, เขียน ส เป็น ล

2) พยัญชนะต้นเดี่ยวขาด เช่น การบ้าน – การ้าน, โทรศัพท์ – โทรัพท์, พยายาม – ยายาม, พนักงาน – ักงาน

3) เขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวเกิน พบ 2 ลักษณะ คือ เขียนพยัญชนะเกินหน้าพยัญชนะต้นเช่น กราบ เขียนผิดเป็น กกราบ, มากมาย เขียนผิดเป็น อมากมาย, น้อย เขียนผิดเป็น หน้อย, และเขียนพยัญชนะเกินหลังพยัญชนะต้น เช่น สำเร็จ เขียนผิดเป็น สำห้ร็จ

2.1.2 ปัญหาการเขียนพยัญชนะในตำแหน่งพยัญชนะต้นประสม พบปัญหา 2 ลักษณะคือ การเขียนพยัญชนะต้นประสมผิดและการเขียนพยัญชนะต้นประสมขาด

1) การเขียนพยัญชนะต้นประสมผิด ปัญหานี้เกิดทั้งในอักษรควบและอักษรนำ ซึ่งส่วนใหญ่จะพบในคำที่เขียนพยัญชนะเหมือนกัน อักษรควบ เช่น เขียน ตร เป็น ตร ในตัวอย่างคำว่า ตรวจ เขียนเป็น ตรจจ เขียนปร เป็น บร ในตัวอย่างคำว่า ประชุม เขียนเป็น บรรชุม เขียน ตล เป็น ตร ในตัวอย่างคำว่า ตลาดน้ำ เขียนเป็น ตราดน้ำ เขียน คร เป็น คล ในตัวอย่างคำว่า เครื่อง เขียนเป็น เคลื่อง อักษรนำ เช่น เขียน หน เป็น หม ในตัวอย่างคำว่า ไหน เขียนเป็น ไหม เขียน หม เป็น หน ในตัวอย่างคำว่า ไหม เขียนเป็น ไหน หมุน เขียนเป็น หนุน เขียน หร เป็น หล ในตัวอย่างคำว่า สำหรับ เขียนเป็น สำหรับ

2) การเขียนพยัญชนะต้นประสมขาด เช่น เขียน หว เป็น ว ในตัวอย่างคำว่า ไขหวัด เขียนเป็น ไขวัด เขียน หย เป็น ย ในตัวอย่างคำว่า หยุด เขียนเป็น ยุต เขียน อย เป็น ย ในตัวอย่างคำว่า อยาก เขียนเป็น ยาก เขียน กล เป็น ก ในตัวอย่างคำว่า กลับ เขียนเป็น กับ

2.2 ปัญหาการเขียนพยัญชนะในตำแหน่งพยัญชนะท้าย

จากการศึกษาพบปัญหา 3 ลักษณะ คือ เขียนรูปพยัญชนะท้ายผิด เขียนรูปพยัญชนะท้ายขาด และเขียนรูปพยัญชนะท้ายเกิน

1) พยัญชนะท้ายผิด เช่น ด้าน เขียนผิดเป็น ด้าม, อาภาศ เขียนผิดเป็น อาภาส , ชนิด เขียนผิดเป็น ชนิด การเขียนพยัญชนะท้ายผิดนั้นเกิดจากรูปพยัญชนะไทยบางตัวคล้ายกันทำให้นักศึกษาจำสับสน เช่น ด กับ ค บ

กับ ป ด กับ ต และนักศึกษาบางคนออกเสียงพยัญชนะท้ายผิดจึงเขียนตามเสียงพูดเช่น เสียงแม่ กน ออกเสียงเป็น แม่กม เสียงแม่ กง ออกเสียงเป็น แม่กน จึง ทำให้เขียนรูปพยัญชนะท้ายผิด

2) พยัญชนะท้ายขาด เช่น จดหมาย เขียนผิดเป็น จหมาย, หนังสือ เขียนผิดเป็น หนังสือ, มาก เขียนผิดเป็น มา, สิงหาคม เขียนผิดเป็น สิหาคม , ปัจจุบัน เขียนผิดเป็น ปุจุบัน

3) พยัญชนะท้ายเกิน เช่น การ์นต์ เขียนผิดเป็น การ์รันต์, ช่วยเหลือ เขียนผิดเป็น ช่วยเหลือ้ง , เสื้อผ้า เขียนผิดเป็น เสื้อผ้า

3. ปัญหาการเขียนวรรณยุกต์ เขียนวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนคำภาษาไทย 3 ลักษณะดังนี้

1) วรรณยุกต์ผิด เช่น ตัว เขียนผิดเป็น ตัว, ข้าว เขียนผิดเป็น ข้าว, ต่อสู้ เขียนผิดเป็น ต่อสู้, สร้อย เขียนผิดเป็น สร้อย, อยู่ เขียนผิดเป็น อยู่, หน้า เขียนผิดเป็น หน้า, อย่าง เขียนผิดเป็น อย่าง ซึ่งตามหลักภาษาไทยนั้นได้กล่าวถึงการเขียนวรรณยุกต์ไว้ว่า “ให้เขียนไว้เบื้องบนอักษรตอนสุดท้าย ถ้าเป็นอักษรควบหรืออักษรนำให้เขียนไว้เบื้องบนอักษรตัวที่ 2” กำชัย ทองหล่อ (2547, น. 79)

2) วรรณยุกต์ขาด เช่น กวดยเดี่ยว เขียนผิดเป็น กวดยเดี่ยว, ตั้งแต่ เขียนผิดเป็น ตั้งแต่, เปลี่ยน เขียนผิดเป็น เปลี่ยน, เพื่อ เขียนผิดเป็น เพื่อ

3) วรรณยุกต์เกิน เช่น น่ารัก เขียนผิดเป็น น่ารัก, สิ่งของ เขียนผิดเป็น สิ่งของ, รวดเร็ว เขียนผิดเป็น รวดเร็ว, เหมือน เขียนผิดเป็น เหมือน, อยาก เขียนผิดเป็น อยาก

4. ปัญหาการเขียนสลับตำแหน่งกันในคำ

จากการศึกษาพบว่า ปัญหาการเขียนสลับตำแหน่งกันระหว่างสระ พยัญชนะและวรรณยุกต์นั้นพบได้บ่อย ทั้งนี้อาจเกิดจากหลายสาเหตุทั้งเรื่องขาดความรอบคอบในการเขียน จำคำศัพท์ไม่ได้ ใช้แนวเทียบกับคำศัพท์อื่น ๆ เป็นต้น เช่น ความ เขียนผิดเป็น ความ, การเรียน เขียนผิดเป็น กราเรียน, เปลี่ยนแปลง เขียนผิดเป็น เปลี่ยนแปลง เป็นต้น

5. ปัญหาการเขียนตัวการันต์ผิด

จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนเขียนสะกดการันต์ไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนคำภาษาไทย 4 ลักษณะ คือ เขียนตัวการันต์ผิด เขียนตัวการันต์ขาด เขียนตัวการันต์เกิน และเขียนวรรณยุกต์แทนเครื่องหมายทัณฑฆาต

1) เขียนตัวการันต์ผิด จากการศึกษพบว่า นักศึกษาเขียนรูปพยัญชนะที่มีเครื่องหมายทัณฑฆาตกำกับไว้ หรือตัวการันต์ไม่ถูกต้อง เช่น พระสงฆ เขียนผิดเป็น พระสงค์ แบงก์ เขียนผิดเป็น แบงค์ วันจันทร์ เขียนผิดเป็น วันจันท์

2) เขียนตัวการันต์ขาด นักศึกษาเขียนตัวการันต์ขาด โดยมีทั้งไม่เขียนตัวการันต์ และไม่เขียนเครื่องหมายทัณฑฆาต เช่น วรรณยุกต์ เขียนผิดเป็น วรรณยุก ทุกข์ เขียนผิดเป็น ทุก ทิวทัศน์ เขียนผิดเป็น ทิวทัศน์ คอมพิวเตอร์ เขียนผิดเป็น คอมพิวเตอร์

3) เขียนตัวการันต์เกิน นักศึกษาเขียนตัวการันต์เกิน 2 แบบ คือ เขียนตัวการันต์เกิน และเขียนเกินเฉพาะเครื่องหมายทัณฑฆาต เช่น ประโยค เขียนผิดเป็น ประโยคน์ ประสงค์ เขียนผิดเป็น ประสงค์

4) เขียนวรรณยุกต์แทนเครื่องหมายทัณฑฆาต นักศึกษาเขียนรูปวรรณยุกต์โทแทนเครื่องหมายทัณฑฆาต โดยไม่พบรูปวรรณยุกต์อื่น เช่น กดตัน เขียนผิดเป็น กัดตัน โก้ด เขียนผิดเป็น โก้ด

ปัญหาการเขียนคำภาษาไทยผิดทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ปัญหาการเขียนสระ ปัญหาการเขียนพยัญชนะ ปัญหาการเขียนวรรณยุกต์ ปัญหาการเขียนสลับตำแหน่งกันในคำ และปัญหาการเขียนตัวการันต์ผิดนั้นมีสาเหตุสำคัญคือ

1) การออกเสียงคำศัพท์ไม่ถูกต้องทำให้เขียนออกมาไม่ถูกต้อง เช่น เมื่อนักศึกษาออกเสียงพยัญชนะต้นเสียง ด เป็นเสียง ต ออกเสียง บ เป็น ป นักศึกษาก็จะเขียนคำออกมาตามเสียงที่นักศึกษาออกเสียง

2) เกิดจากจำคำศัพท์โดยใช้แนวเทียบกับคำศัพท์ที่คุ้นเคยหรือใช้ประจำ เช่น เขียนคำว่า ฟุ้ง แต่คุ้นเคยกับคำว่า ผุ้ง จึงเขียนผิด เขียนคำว่า ทุกข์ แต่ไปจดจำคำที่คุ้นเคยคือคำว่า ทุก จึงเขียนผิด เป็นต้น

3) เกิดจากไม่ทราบหรือไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ของภาษาไทย เช่น เรื่องสระไม่ทราบว่า ใ ใช้กับคำอะไร ใช้อย่างไร เรื่องวรรณยุกต์ไม่ทราบว่าถ้าเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยวให้เขียนวรรณยุกต์ไว้บนพยัญชนะต้น ถ้าเป็นพยัญชนะต้นประสมให้เขียนไว้บนพยัญชนะตัวที่สอง เป็นต้น

4) เกิดจากไม่แม่นยำในการใช้สระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ กล่าวคือ จำคำศัพท์ภาษาไทยไม่ได้ว่าคำนั้น ๆ เขียนอย่างไรสระ พยัญชนะ วรรณยุกต์อยู่ในตำแหน่งใด

5) เกิดจากความสะเพร่า ซึ่งปัญหานี้จะพบในกลุ่มของนักศึกษาที่เรียนเก่งแต่รีบเขียนส่งทำให้เกิดความผิดพลาด กล่าวคือเมื่อมีเวลาจำกัดนักศึกษารีบเร่งในการเขียนโดยไม่สนใจว่าจะเขียนสะกดถูกต้องหรือไม่ และไม่ตรวจทานให้ดีก่อนส่ง

6) เกิดจากการคัดลอกมาผิด เช่น คัดลอกจากเพื่อน คัดลอกจากอินเทอร์เน็ต เป็นต้น นักศึกษาบางส่วนไม่เชื่อมั่นในความสามารถด้านการเขียนของตนเอง ไม่มั่นใจว่าบางคำหรือบางประโยคเขียนอย่างไรและกังวลว่าเมื่อส่งงานแล้วอาจารย์จะได้คะแนนน้อย จึงค้นหาจากอินเทอร์เน็ตเมื่อค้นหาคำได้ก็คัดลอกมาส่ง โดยไม่ได้ตรวจทานก่อนว่าเขียนถูกต้องหรือไม่ หรือคัดลอกจากเพื่อนที่เขียนผิด

อภิปรายผล

ปัญหาด้านการเขียนคำภาษาไทยผิดยังคงเป็นปัญหาที่พบได้อยู่เสมอแม้นักศึกษาจะเรียนภาษาไทยมาแล้วอย่างน้อย 1 ปี ซึ่งในงานวิจัยนี้พบว่า แม้นักศึกษาจะเรียนภาษาไทยมากกว่า 1 ปีแต่ยังคงมีปัญหาด้านการเขียนคำ ซึ่งเป็นพื้นฐานของการเขียนในระดับสูงต่อไป ทั้งนี้พบว่าการเขียนคำผิดนั้นมีปัญหาทั้งการเขียนสระ พยัญชนะและวรรณยุกต์ โดยเฉพาะสระกับพยัญชนะพบปัญหาจำนวนมาก ทั้งนี้ปัญหาการเขียนสระนั้นส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องการออกเสียงสระของนักศึกษาไม่ตรงกับตัวอักษรที่เขียนเนื่องจากนักศึกษาจะออกเสียงสระยาวเป็นสระสั้นออกเสียงสระสั้นเป็นสระยาว จึงเขียนคำตามเสียงที่ตนเองออกเสียง และสระที่มีเสียงหรือรูปคล้ายกันนักศึกษายังมีความสับสน ใช้ยังไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะสระ ใ ไ ซึ่งปัญหาดังกล่าวสอดคล้องกับการเขียนพยัญชนะเช่นกัน กล่าวคือ พยัญชนะที่มีรูปเขียนคล้ายกันหรือเสียงคล้ายกันนักศึกษามีปัญหาด้านการเขียนจำนวนมากทั้งในตำแหน่งพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้ายทั้งประเภทพยัญชนะเดี่ยวและพยัญชนะประสม เช่น ส ศ ช ฌ ญ หย ย อย จำเสียงสับสนกัน หรือการเขียนพยัญชนะที่มีรูปคล้ายกันผิด เช่น เขียน ด เป็น ต เขียน บ เป็น ป เป็นต้น เป็นต้น ทั้งนี้อาจจะเกิดจากการจำคำศัพท์สับสน จำเสียงสับสนกัน ผลการศึกษาดังกล่าวนี้อาจสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน” ของชนิกา คำพุ่ม (2545) ที่พบ

ความบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนว่า มีความบกพร่องของการเขียนพยัญชนะต้นผิดมากที่สุด โดยเฉพาะการเขียนพยัญชนะต้น “ด” เป็น “ต” รองลงมาคือพยัญชนะต้น “ต” เป็น “ด” พยัญชนะต้น “บ” เป็น “ป” และพยัญชนะต้น “ป” เป็น “บ” ส่วนการเขียนพยัญชนะท้ายผิด พบมากที่สุดคือ “แม่ง” เป็น “แม่งน” และ “แม่งน” เป็น “แม่ง” และการเขียนสระผิด คือ นักศึกษาจีนมักเขียนผิดพลาดคือ จากสระเสียงสั้น เป็นสระเสียงยาว สระเสียงยาว เป็นสระเสียงสั้น และสระประสมเป็นสระเดี่ยว ส่วนการเขียนวรรณยุกต์ผิดนั้นปัญหาเกิดจากนักศึกษาไม่เข้าใจในระบบเสียงวรรณยุกต์ โดยเฉพาะการผันเสียงวรรณยุกต์ในอักษรต่ำที่รูปกับเสียงไม่ตรงกัน การวางตำแหน่งวรรณยุกต์ที่ผิดโดยเฉพาะในคำที่เป็นพยัญชนะประสมนักศึกษาจะวางวรรณยุกต์ในตำแหน่งพยัญชนะตัวแรก ทั้งนี้ยังพบการเขียนสลับตำแหน่งกันทั้งสระ พยัญชนะและวรรณยุกต์อีกด้วย ซึ่งปัญหานี้สันนิษฐานได้ว่าอาจเกิดจากนักศึกษาจำคำศัพท์สับสนและความเร่งรีบในการส่งงาน จากการวิจัยปัญหาการเขียนคำภาษาไทยผิดของนักศึกษาชาวจีนในหลักสูตร ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติที่พบทั้งปัญหาเขียนสระ พยัญชนะและวรรณยุกต์ผิดนั้นยังสอดคล้องกับงานวิจัยของศิริวัน แสงอาวุธ (2560) ซึ่งได้ศึกษาวิจัยเรื่อง วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนสาขาวิชาภาษาไทยในมณฑลยูนนาน ประเทศจีน ซึ่งผลการวิจัยพบว่านักศึกษาจีนมีข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำ 5 ลักษณะ ได้แก่ การเขียนพยัญชนะต้นผิด การเขียนสระผิด การเขียนพยัญชนะท้ายผิด การเขียนวรรณยุกต์ผิด และการเขียนตัวสะกด การันต์ผิด นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยอีกหลายเล่ม เช่น งานวิจัยของภาสพงศ์ ผิวพอใช้ (2550) อริศรา แก้วชนะนตร (2554) จิตา โมสิกรัตน์และคณะ(2558) เป็นต้น

ทั้งนี้สาเหตุที่ทำให้นักศึกษาเขียนคำผิดนั้นมาจากหลายสาเหตุ ดังนี้ 1) การออกเสียงคำศัพท์ไม่ถูกต้องทำให้เขียนออกมาไม่ถูกต้อง 2) เกิดจากจำคำศัพท์โดยใช้แนวเทียบกับคำศัพท์ที่คุ้นเคยหรือใช้ประจำ 3) เกิดจากไม่ทราบหรือไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ของภาษาไทย 4) เกิดจากไม่แม่นยำในการใช้สระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ ซึ่งสาเหตุดังกล่าวนี้เกิดกับนักศึกษาไทยเช่นกันดังที่พบในงานวิจัยเรื่อง “ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ปีการศึกษา 2550” ของภนิดา จิตนุกูล (2551) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยไว้ว่า เกิดจากสาเหตุที่นักศึกษาไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำในภาษาไทยมาตรฐาน ไม่มีความแม่นยำในการใช้พยัญชนะ สะกดมาตรา พยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ และการันต์ 5) เกิดจากความสะเพร่า ซึ่งปัญหานี้จะพบในกลุ่มของนักศึกษาที่เรียนเก่งแต่รีบเขียนส่งทำให้เกิดความผิดพลาด 6) เกิดจากการคัดลอกมาผิดเช่นคัดลอกจากเพื่อน คัดลอกจากอินเทอร์เน็ต เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาปัญหาด้านการเขียนภาษาไทยพร้อมทั้งออกแบบเครื่องมือเพื่อแก้ปัญหาการเขียนคำผิดให้นักศึกษาต่างชาติ
2. ควรศึกษากระบวนการออกเสียงคำของนักศึกษาต่างชาติว่ามีความสัมพันธ์กับการถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาเขียนได้อย่างไร

เอกสารอ้างอิง

- กำชัย ทองหล่อ. (2547). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพมหานคร: อมรการพิมพ์.
- ชนิกา คำพุฒ. (2545). *การศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติ
ยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน*. (ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่,
เชียงใหม่.
- ดวงใจ ไทยอุบล. (2552). *ทักษะการเขียนภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ธิดา โมสิกรัตน์ และคณะ. (2558). *การใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน : กรณีศึกษาปัญหาการเขียนของนักศึกษาจีน
หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิม
พระเกียรติ*. สมุทรปราการ: มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.
- พระยาอุปกิตศิลปสาร. (2544). *หลักภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- ภณิดา จิตนุกูล. (2551). *รายงานการวิจัยเรื่องลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญา
ตรี ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ปีการศึกษา 2550*. สงขลา: คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- ภาสพงศ์ ผิวพอใช้. (2550). *การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา
มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี*. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.
- ศิวริน แสงอาวุธ. (2560). *วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนเรียนสาขาวิชาภาษาไทยใน
มณฑลยูนนาน ประเทศจีน*. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- อริศรา แก้วชนะเนตร. (2554). *การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำของนักศึกษาจีนที่เรียนเอกภาษาไทย
ชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์*. อุดรดิตถ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏ
อุดรดิตถ์.